

Sygn. akt III KRS 15/12

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 12 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania Ł. M.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr ... z dnia 10 stycznia 2012 roku w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na

stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w /.../,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 czerwca 2012 r.,

oddala odwołanie.

Uzasadnienie

Referendarz sądowy Ł. M. wniósł odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 stycznia 2012 r., Nr ..., podjętej na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.). Zaskarżoną uchwałą postanowiono, że spośród 26 kandydatów, którzy zgłosili się na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie

Rejonowym /.../, o którym obwieścił Minister Sprawiedliwości w Monitorze Polskim z dnia 1 kwietnia 2011 r., Nr 25, poz. 271, z wnioskiem do Prezydenta RP o powołanie na to stanowisko należy przedstawić asystenta sędziego S. A. G.

W uzasadnieniu Rada stwierdziła, że w dniu 9 stycznia 2012 r. odbył się posiedzenie zespołu członków Rady, na którym przygotował stanowisko do rozpatrzenia i oceny przez Radę wszystkich kandydatów. W głosowaniu jawnym zespół jednomyślnie (5 głosów „za”) zarekomendował kandydaturę S.A. G., uzasadniając szczegółowo jego wybór. Zespół odniósł się szczególnie także do kandydatury referendarza sądowego K. A. P., natomiast w odniesieniu do pozostałych kandydatów stwierdzono, że zostały one szczególnie rozpatrzone i że spełniają wymagane kryteria, nie są jednak tak wyróżniające, jak kandydatura S.A. G. Na posiedzeniu dnia 10 stycznia 2012 r. Rada podzieliła stanowisko zespołu.

W odniesieniu do S.A. G. Rada podniosła, że studia prawnicze na Uniwersytecie /.../ ukończył w 2004 r. i uzyskał tytuł magistra prawa z wynikiem bardzo dobrym. Po odbyciu aplikacji sądowej w 2007 r. złożył egzamin sędziowski z oceną bardzo dobrą. Od 12 listopada 2007 r. jest zatrudniony na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Apelacyjnym, obowiązki wykonuje w II Wydziale Karnym. Oceny pracy S.A. G. dokonała sędzia wizytator ds. karnych Sądu Okręgowego A. R.-T.. W jej ocenie kandydat jest bardzo dobrze przygotowany do wykonywania pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego. Posiada on wszechstronną wiedzę w zakresie prawa karnego materialnego, jak i procedury karnej. Jego projekty orzeczeń są czytelne, spójne, staranne oraz przygotowane z zachowaniem wszelkich zasad procedury karnej. Nabył on jednocześnie umiejętności dostrzeżenia istoty zarzutów, właściwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, logicznego rozumowania oraz podejmowania trafnych i wyważonych decyzji. W ocenie wizytatora, jest on również, mimo młodego wieku, bogaty w doświadczenie życiowe. W opinii Wiceprezesa Sądu Apelacyjnego, Przewodniczącego II Wydziału Karnego oraz sędziów współpracujących z kandydatem, jego praca zasługuje na bardzo dobrą ocenę. Na tle innych asystentów kandydat wyróżnia się ugruntowaną wiedzą prawniczą, biegłą znajomością orzecznictwa i literatury przedmiotu.

Kolegium Sądu Okręgowego /.../ na posiedzeniu w dniu 13 czerwca 2011 r. pozytywnie zaopiniowało kandydaturę S.A. G. na stanowisko sędziego w Sądzie Rejonowym /.../ przy 7 głosach „za”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w dniu 20 czerwca 2011 r. oddano na tego kandydata 25 głosów „za”, 38 „przeciw”, przy 9 głosach „nieważnych”.

Minister Sprawiedliwości w opinii z dnia 26 września 2011 r., mając na uwadze pozytywną ocenę pracy S.A. G., a także to, że spełnione zostały warunki z art. 65 ust. 3 pkt 2 i ust. 7 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz.U. Nr 26, poz. 157 ze zm.), powyższą kandydaturę zaopiniował pozytywnie.

Krajowa Rada Sądownictwa zważyła, że referendarz K. A. P. uzyskała znaczące poparcie na Kolegium Sądu Okręgowego /.../ (7 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 0 głosów „wstrzymujących się”) i Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego (26 głosów „za”, 33 głosy „przeciw” przy braku głosów „wstrzymujących się”). Rozważając jej kandydaturę Rada miała na uwadze doświadczenie zawodowe, pełnione obowiązki zarówno na stanowisku asystenta sędziego jak i referendarza sądowego, uzyskała ona jednak w porównaniu z S.A. G. niższe oceny z ukończenia wyższych studiów prawniczych i z egzaminu sędziowskiego (oceny dobre). Rada zwróciła jednocześnie uwagę na kandydaturę referendarza M. D.-O., która wyróżnia się wysokim poparciem środowiska sędziowskiego zarówno na Kolegium Sądu Okręgowego /.../ (7 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 0 głosów „wstrzymujących się”), jak i podczas Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego (25 głosów „za”, 36 głosów „przeciw” przy braku głosów „wstrzymujących się”). Rada uznała jednak, że jej kandydatura ustępuje wobec lepszej kandydatury S.A. G. z uwagi na niższą ocenę (ocenę dobrą) z egzaminu sędziowskiego.

Następnie, po wymienieniu wszystkich kandydatów, Rada stwierdziła, że są oni dobrymi kandydatami, a część z nich posiada już stosunkowo długi staż pracy. Jednak osoby te nie uzyskały jednocześnie wystarczająco wysokiego poparcia środowiska sędziowskiego, wyróżniającej opinii o pracy, a także bardzo dobrych ocen z ukończenia studiów i egzaminu kończącego aplikację. W końcowej części uzasadnienia, także w odniesieniu do wszystkich kandydatów, Rada przedstawiła

wyniki głosowania. Uczestnicy niniejszego postępowania uzyskali następujące wyniki: na kandydaturę S. A. G. oddano 15 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”, zaś na kandydaturę Ł. M. nie oddano głosów „za”, oddano 4 głosy „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się”.

W odwołaniu od tej uchwały Ł. M. zarzucił naruszenie art. 35 ust.2 w związku z art. 42 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 57 § 3 i art. 58 § 1-3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98 poz. 1070 ze zm.) poprzez przeprowadzenie postępowania w sposób uniemożliwiający kandydatom weryfikację przebiegu działań Rady i faktu uwzględnienia (bądź nie) wszystkich ustawowych przesłanek oceny kandydatów, co mogło skutkować nieuzasadnionym przyjęciem przez Radę, że brak jest podstaw do przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury odwołującego się, a także nie pozwoliło kandydatom na sprawdzenie prawidłowości przebiegu głosowań na Kolegium Sędziów i Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów. Zdaniem skarżącego istnieje duże prawdopodobieństwo, że wyniki głosowania Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów są skutkiem nieprzestrzegania procedury i źle były przygotowane karty do głosowania. Rada nie odniosła się do tego i nie wyjaśniła, dlaczego uzyskał on 9 głosów nieważnych. W uzasadnieniu Rada powinna szczegółowo ocenić wszystkich kandydatów, wskazując także w odniesieniu do każdego z nich, ile głosów uzyskali na Kolegium i Zgromadzeniu Sędziów, co umożliwiłoby kandydatom weryfikację działań Rady.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie. Rada podniosła, że skarżący nie uzyskał wystarczającego poparcia środowiska sędziowskiego, albowiem Kolegium zaopiniowało jego kandydaturę negatywnie (1 głos „za” i 6 głosów „przeciw”), a Zgromadzenie udzieliło mu tylko 5 głosów poparcia przy 57 głosach przeciwnych i 10 głosach nieważnych. Oceny Kolegium i Zgromadzenia nie są wiążące dla Rady, niepodanie wyników głosowania nad kandydaturą skarżącego nie świadczy o pominięciu przez nią tego podstawowego kryterium. Rada podjęła zaskarżoną uchwałę po wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności dotyczących wszystkich kandydatów. Rada nie ma możliwości szczegółowego przedstawienia w uzasadnieniu wszystkich

dokumentów znajdujących się w aktach kandydatów. Są one badane przez Radę i uprzednio przez zespół i stanowią jeden z elementów podejmowania decyzji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie jest nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto jednolicie, że ocena kandydatów należy do Rady, zaś Sąd Najwyższy kontroluje, czy Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania i czy nie naruszyła reguł postępowania w stopniu mogącym mieć wpływ na treść zaskarżonej uchwały.

Zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 ustawy o KRS przez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, jest nieuzasadniony. Przepis ten stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Nie określa on zatem wymaganej treści uzasadnienia. Trzeba więc kierować się w tym zakresie zdrowym rozsądkiem mając w szczególności na uwadze jego funkcje i cele. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba przyjąć, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydatów wybranych przez Radę. Każdy pozostały kandydat zna własną sytuację (oceny egzaminacyjne, wyniki głosowania w sędzie i opinie), może zatem porównać ją z osiągnięciami kandydatów wybranych przez Radę. Może więc samodzielnie ocenić, czy niewybranie go przez Radę było uzasadnione. Dla ochrony interesów tych kandydatów nie jest konieczne posiadanie szczegółowych informacji dotyczących innych kandydatów niewybranych przez Radę. Kandydat może bowiem wnieść odwołanie tylko z zarzutem, że to on został bezpodstawnie pominięty przez Radę, a nie może skarżyć uchwały zarzucając pominięcie innego kandydata. Nadto, nie ma podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki kandydata, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy jego kandydatury, biorąc przy tym pod uwagę także stanowisko zespołu.

Nie przemawiają za tym bowiem ani reguły wnioskowania logicznego, ani żadne domniemanie faktyczne.

Na omawiany zarzut można patrzeć także z punktu widzenia informacyjno-edukacyjnej funkcji uzasadnienia. Przedstawienie szczegółowych danych wszystkich kandydatów umożliwiłoby każdemu – czyli także osobom nieuczestniczącym w postępowaniu – samodzielną ocenę poszczególnych kandydatów. Prawomocne uchwały są bowiem zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa, a nieprawomocne – na jej stronie internetowej (§ 24 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu działania KRS, M.P. Nr 72, poz. 712). Zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 ustawy o KRS w zakresie odnoszącym się do niespełnienia przez uzasadnienie funkcji informacyjno-edukacyjnej nie może być brany pod uwagę jako podstawa uchylenia zaskarżonej uchwały. Do odwołania uczestnika postępowania od uchwały Rady stosuje się bowiem przepisy o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 ustawy o KRS), te zaś stanowią (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), że podstawą skargi kasacyjnej może być tylko takie naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik postępowania. Oznacza to, że nieprzedstawienie w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, których Rada postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego, nie narusza art. 42 ust. 1 w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.

Wskazane z odwołaniu przepisy Prawa o ustroju sądów powszechnych (art. 57 § 3 i art. 58 § 1-3) dotyczą oceny kandydatów na sędziów, wyrażanej w drodze głosowania przez kolegium i zgromadzenie ogólne sędziów właściwego sądu. Skarżący zarzuca, że postępowanie przed Radą nie pozwoliło na sprawdzenie prawidłowości przebiegu głosowań. Kwestia prawidłowości przebiegu głosowania nie podlega ocenie Sądu Najwyższego, zwłaszcza, że wątpliwości skarżącego nie są poparte dowodami.

Z względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.